

HEGEDÜS ANNA

az ég peremén

voltam porszem
 kékre festett halvány köd
 leptem be szobát, sodródtam mederben
 hallgattam a föld moraját
 lettem anyag
 éles minta puha gyapjában
 takartam be eget, ápoltam gyengéd
 részrebomló testeket
 erdőben béke lehetnék
 fák között honolna a tér
 rétre hajló nárcisz énekét dúdolnám
 nem fújna a szél
 ékezetet írna a napsugár
 egymást ölelnék a fakérgek
 elhalványul minden
 körvonalak helyett hangkontraszt
 ködös csendből égi sírás
 az éj beterít
 lesz a porszem
 testnek anyag, lelken ékezet
 az ég peremén

tulipánföldek

amsterdam mellett
 kékruhás lányok
 fotózzák egymást
 lehajlik az ág
 behajlik a térd
 nem az első ébredés
 az ajtó kulcsra zárt
 az emeletes ágy kerete hideg
 akkor se magadat
 ha porszemek gyűlnek talpad alá
 hárman vannak
 sajátos pózokban
 takarják arcukat
 senki meg ne lássa
 a lila ereket
 összekulcsolod
 lemosod
 kirázod
 visszanezel
 a letaposott szirmok között
 összesöpröd magadban az ágakat

Novemberben négykor már sötét van

Minden második hónapban azt hiszed, hazaértél. Végre találsz egy ágyat bevetve, ahol kedves szavak várnak a párnahuzaton. Napokat alszol itt, elfeledsz mindent, ágykeretté válik magányod. Szerdán fel kell kelni. Nem lehet így maradni, indulni kell, beágyaznak a fejed felett, kulcsot adnak a kezedbe, és a következő pillanatban már a Bartókon sétálsz egyedül. Két lépés. Aztán elkezd fájni valahol a bokád. Ez is csak időnként jelentkezik, nem tudod, mit kezdj vele, majd úgyis elmúlik – gondolod. Csütörtökön azt veszed észre, hogy parkettán kelsz fel piszkos lepedővel a hátadon. Ki akarod vágni. Minden mocskot, ami az évek során hozzád ragadt, amit esténként sikálsz a kádban. Mert már a tizedik parfümöt fújod magadra, négyszer voltál fodrásznál, el is költöztél, de még mindig érzed. A szagát, az érintését bőrödön, a szavait hangszáladon. Ez is Te vagy, nem érted?

Aztán megpróbálsz kizárni. Tepersz, hogy ne kergessen, bár még hátra se néztél. Nem sírsz már. Mindent a lepedőn hagytál, egy kicsit magadat is. Csak sétálsz. Tagadásban élsz, Te is tudod. Visszfordulni már nem lehet. Kaparhatod a bőröd, nem lesz könnyebb az egyedül ébredés. Nem leszel tisztább. A kisgyerektől se azt kérdezzük, hogy a sár miért fogta meg a kabátját, hanem hogy miért feküdt órákon át a sárban, ha látta, hogy közben piszkos lesz. Élvezet volt. Takarítani nem ő fog.

Reggel jön a *bárcsak*. És újra felébredsz, és újra sétálsz és újra árnyékodban maradsz árnyékod. Paradox lenne megállni. Egy levegővétellel jutnál közelebb önmagadhoz. Megéri? Vagy új parfümöt veszel?

pesti paysage

mikro

félve nyílnak a muskátlik a szomszéd ablakpárkányán.
a körúton visszhangzik a szabadság,
a korszok csörrenése ellenpontozza a magányt.

makro

én télen költöztem haza.
neonfények és árnyjáték kontrasztjában sírtam először.
üres dobozok felett mondtam imát,
késsel véstem keresztet a falra
meghasonlott az istenkép.
önmaga árnyékává vált a hit,
transzcendens maradt a valóság.
a neonok vibrálására rezonált tudóm.
belélegeztem a fénypontokat,
bennem teremődött az arkhé.

ő

aztán megismertem őt.
nem szerette a virágokat, kocsmába se járt.
egész nap egy lassú melódiát pengetett,
melyben a ritmustalan akkordok
összecseleztek az üresség harmóniájával.
de ő ma is itthagyt.
pedig még soha nem is találkoztunk igazán.